

Over Gjeldet.

Fortelling
af
Friedrich.

(Fortsettelse.)

"Det angaar mig slet ikke. Jeg har hørelen anklaget ham eller talt ham fri," sagde Bonden ind.

"Jo, det angaar Dem. Mojd har givet ham sit Øste, det er nu ingen Hemmelighed længere, — træd nu ikke De bogen for de to unge Mennesters Øfste og giu heller ikke Folk Anledning til Snat."

"Folk bekymrer jeg mig ikke om; min Datter hænder min Bille, og ved den holder jeg fast."

"Hvad De nu egentlig imod Har sel? Han er slittig og strabom. Hans Fader Gaard er vistnok gaaet en Del tilbage, men han vil bringe den op igen, thi i henvede til Arbejdskraft kan Ingen male sig med ham."

"Hr. Dommer, hvad jeg har imod ham, det er min Sag," gav Bonden til Svar, idet det saldt ham vanskelt at legge Baand paa sin Ubilje. "I mit Hus er jeg Herre, og jeg er ikke skyldig Nogen Regnskab for, hvem jeg onser til Svigeren. Fremlingen bliver det aldrig!"

"Oberburgstejn, De overvurderer Deres Magt. De har ingen Ret til at bortgå Deres Datter imod hendes Fader."

"Saalange hun er i mit Hus, saa lange har hun at adlyde mig."

"Dg om hun nu introsser dersor ægter Hansel? — De kan ikke hindre det, var derfor fornuftigt og giu efter i rette Tid. Jeg formener, at de vil være Dem naturligvis deres hele Liv."

Det hjemmede øjensynligt i Bondens Bryst. Breden steg op i ham, og han havde Moje med at bekræfte sig.

"Hindret det kan jeg ikke," gjenstavede han med en bitter Lættur, "men saa er hun heller ikke mit Barn længere."

"De gaar for vidt!" udraabte Kredsdommeren.

"Hr. Dommer, ethvert Menneske hæder efter sit Sind," fortsatte Bonden. Men her har Stik og Brug været, at Børnene adlyde Forældrene, og saa skal det ogsaa blive fremdeles. Nettet Mojd lig ikke efter dette, saa hænderivir hun Baanden mellem mig og hende, iste seg."

"Bil De af den Grund gjore hende roelos?" saldt Dommeren ind.

Bondens Mund fortalte sig. Over hans alvorlige, haarde Ansigt sloj der Igesom et spottende Smil.

"Jeg behøver ikke at gjøre hende arveps," svarede han, "denne Gaard har jeg arvet efter min Fader, den er min Hjendom, jeg kan hæste paa den, saa lange jeg lever, jeg kan ogsaa give den bort eller sælge den mod en Livrente. Jeg er ingen Retslærd, men jeg formener, at det maa være gyldigt, thi det har stede været anseet som saadant."

Dommeren begyndte at tage Taalmodigheden; han havde ikke troet, at Manens Styrkeindeheds kunde gaa saa vidt.

"Efter Loven vilde det vistnok være gyldigt," sagde han, "men der gives dog Noget, som staar over den menneskelige Longinjing. Et godt Estermale vil De derved ikke opnua, og vi trægt dog Alle efter at Mindet om os maa række udover vor Grav!"

"Det faar Enhver opgjøre med sig selv og sin Samvittighed," gav Bonden til Svar.

"De har Ret," gjenstavede Dommeren, idet han rejste sig. "Men forglem paa samme Tid ikke, hvad jeg her har sagt Dem, og tenk ogsaa paa, at endog vor Samvittighed kan flusse os. De har endnu Tid til modent at overlegge Alt."

Bonden forblev fremdeles i sin kolde Rolighed.

"Jeg behøver ingen Tid dertil," sagde han. "Min Beslutning staar fast. Ligesom Treerne, som volste Heroppe, er fastere og sejgere end de, der syde op i Dalen, saaledes er det ogsaa med Menneskene; her gaar ofte en Storm over os, medens det nebenunder i Dalen er aldeles stille; her er endnu Winter, medens Forært er kommen der nede, — det gør, at man bliver fastere."

Dommeren svarede ikke heroppe. Bonden havde Ret, men han tankte ikke paa, at ogsaa hans Datters Sind og Hjerte her oppe havde faaet sin Fasthed.

"De maa ikke forglemme, at De kun har dette ene Barn," sagde han, idet han rakte Bonden Haanden.

"Det ved jeg," gav Oberburgstejnneren til Svar.

Mojd saa fra sit Kammer at Dommeren gik bort. Han behøvede ikke at forgrave ham om, hvad han havde udrettet. Hans langfømme Gang forrade hende det. Men hun var ikke blevet skuffet, thi hun hænde sin Faders faste og haarde Sind.

Niende Kapitel.

Hansel havde blot behovet nogle saa Dage for at komme sig igjen efter det lange Ophold i Hængstet. Med fuld Kraft tog han nu fat paa Arbejdet, og ikke alene var det den friske Hjergluit,

som styrkede ham; thi indeni ham raabte det højlydt ved Dag som ved Nat: "Nu ved Alle, at Mojd elser Dig!" Og han paa sin Side vilde vise, at han forstjente hende.

Hans Moders hænde erfaret gennem Dommeren, at Oberburgstejnneren var imod ham, og hun hjælpte Bonden til Sejghed.

"Oppgiv Mojd," sagde han en Dag, da han var alene med ham i hans Kammer. "Jeg ved nok, at det ikke vil falde Dig let; men hendes Faders Sind bojer Du aldrig."

"Moders, men han bojer heller ikke mi Hjerte," svarede Hansel. "Han er gammel og jeg er ung, saa jeg kan nok holde ub."

"Men ved det kan ogsaa Du selv blive gammel," kostede hans Moders bedrøvet ind.

"Jeg trod det!"

"Bed Du det med saadan Sikkerhed?"

"Jeg har ikke set ham og hænderne.

"Saa lad mig blive det!" udraabte Hansel. "Mojd har mit Ord, det holder jeg. Da jeg sad derhjemme i Gangecellen og ikke havde nogen Besøgsstigelse

til at faa Tiden til at gaa med, og da

Da vilde bringe det videre, dersom

Da sove, da havde jeg Tid til at over-

tanke Mangt og Meget. Vel hundrede

Gange forelagde jeg vel mig selv det

Spørgsmål, hvad jeg skulle gjøre, naar

jeg blev fri igjen, men stede sagde det

mig, at mit Hjerte ikke kunde tilhøre

Anden end Mojd!"

Den følgende Dag, da han var ved sit

Arbejde, bragte en Dreng ham et Brev.

"Hvem har givet Dig dette Brev?"

"Mojd," svarede Drengen med et

polist Smil. "Ingen skulle vide noget

derom."

"Mojd!" raabte Hansel glad, medens

Blodet sloj ham op i Kinderne. "Skal

Du have Svar med tilbage til hende?"

"Nej."

"Saa tag dette her," fortsatte Hansel.

Idet han gav Drengen et Pengemynde,

"Og i nu stille dermed til Enhver."

Drengen ilede lykkelig bort, thi ogsaa

Mojd hadde han faaet en Forering

for sin Umgae.

Hansel satte sig ned paa en Sten.

Han holdt den Elstedes Brev i sin Haand,

hans Øjne hvilede derpaa, men uvilkaar-

ligt nytænde han med at agne det. Hvad

indeholdt det vel?

Endelig brød han det med et skjæl:

"Kære Hansel!"

Du ved hæderne ikke at blive det?

"Jeg har ikke set ham og hænderne.

"Jeg har ikke set ham og hænderne.